

til, at Klovene hos Koen stundom ere saa stærkt misdannede, at den ikke kan gaa, hvilket ikke udelukker, at den i øvrigt kan være en god Malkeko; men hvis det er af Betydning, at Bestemmelsen rettes, kan det jo ske, den staar ganske for det veterinære Sundhedsraads Regning. — Det Punkt, som maaske har spillet den største Rolle under denne Drøftelse om Transporten — og det er ikke andet, end hvad jeg havde ventet — er Bestemmelsen i § 3 sidste Membrum om, at Kalve, Faar, Lam, Geder og Svin ikke maa transporteres med sammenbundne Ben. Denne Bestemmelse synes jo at genere enkelte Medlemmer. Jeg vil da henvise til, hvad der er oplyst i Bemærkningerne til Lovforslaget. Det er der oplyst, at man paa Bornholm ikke kender noget til denne Fremgangsmaade; der bruger man altid Tremmevogne eller Kasser; i Fyn og paa Sjælland synes man at bruge begge Dele, hvorimod man i Jylland er tilbage med Benyttelsen af Tremmevogne eller Kasser. Men jeg kan ikke sige andet om dette Spørgsmaal, end at man, helst i det fulde Omfang, bør forbyde Transporten med sammenbundne Ben; thi Synet af Dyr, der transporteres paa denne Maade, er utvivlsomt noget, som i særlig Grad oprører Almenheden, og det kan ikke nytte, at man siger, at man ikke tror, at det forekommer; thi det forekommer rundt omkring. Navnlige hænder det, at Slagtere, naar de ere ude at gøre Indkøb og have haft en heldig Dag, saa at de have mange Kalve, læsse saa mange som muligt paa Vognen, og Kalvene hænge saa med Hovederne ud og køres omkring i denne Stilling i mange Timer. Indsigelser ere fremkomne herimod fra saa mange forskellige Sider, at man ikke har villet lade det gaa som hidtil, men forlangt, at Transporten skal foregaa i Tremmevogne eller Kasser med Tremmelaag. Jeg kan ikke se, at Forholdet kan være anderledes, og det er vist ikke nogen meget stor Bekostning, hvorom der her kan være Tale. Naar den ærede første Taler sagde, at det vistnok var meget sjældent, at Svin, Faar og Lam transporteres med sammenbundne Ben, kan man jo, hvis det er rigtigt, saa meget bedre forbyde det for deres Vedkommende. Om, hvorvidt der er Grund til at undtage Kalvene, fordi de lide mindre derved, kan jeg ikke bestemt udtale mig, men jeg tror ikke, at man bør gøre en saadan Undtagelse. Det bliver imidlertid en Sag, som kan drøftes i et eventuelt Udvalg.

For at forebygge Misforstaaelse fra den ærede første Talers Side, skal jeg udtale mig om en Bemærkning, som han gjorde til § 4. Det hedder der: „Har Transporten længere Varighed, skal Kassen eller Kurven være forsynet med en Kumme med Vand og en Kumme med Æde.“ Det ærede Medlem spurgte: hvad er længere Varighed, gælder Bestemmelsen, naar en Handelsmand kører 3—4 Mil med Fjerkræet? Nej, det gør den naturligvis ikke. Overhovedet antager jeg, at der, naar han kører af Sted med Fjerkræet paa sin Vogn, ikke vil blive megen Lejlighed for det til at faa noget at spise og drikke, og det er vel heller ikke længere Tid, end Høns og Kyllinger kunne taale at sulte. Hvad der haves for Øje, er Transport paa Skib eller Jærnbane, for hvis Vedkommende Bestemmelsen jo er ganske naturlig.

Med Hensyn til Slagtningen fremkom der ikke væsentlige Indvendinger. Der kom det Spørgsmaal frem, hvorvidt man skulde lade den Undtagelsesbestemmelse, som er given for Svineslagteriernes Vedkommende, bestaa eller ikke. Jeg har sat den ind i Lovforslaget i Svineslagteriernes og dermed Landbostandens Interesse; vil dette Ting lade den falde, skal jeg ikke modsætte mig det, men jeg tror, at det er en meget fornuftig Bestemmelse. Det er blevet sagt, at der ingen Grund var til at behandle Svineslagterierne anderledes end andre, som slagte. Grunden til, at man mener at kunne gøre en Undtagelse for Svineslagteriernes Vedkommende, er den, som ogsaa blev nævnt af et æret Medlem — der i øvrigt konkluderede derhen, at Svineslagterne ikke skulde have den omtalte Begunstigelse — at den Lidelse, som i Svineslagterierne tilføjes Dyrene, er grumme ringe. Slagtningen gaar nemlig for sig med en overordentlig Hurtighed, hvorfor Dyrenes Lidelse bliver overmaade kort. Dertil kommer et andet Moment. Det følger af sig selv, at i Svineslagterierne gaar alt for sig paa den bekvemeste og hurtigste Maade; man ved der forud, hvorledes man bærer sig ad, og hvad det er, man tillader dem at gøre, naar de skulle være fri for at bedøve. Efter hvad der er omtalt i Bemærkningerne, kan det antages, at Slagtningen ikke er særlig pinefuld for Dyret, og i alt Fald anbefales den af praktiske Hensyn. Dette kan imidlertid ikke lade sig gøre uden for Svineslagterierne, thi der ved man ikke, paa hvilken Maade man dræber Dyret; det kan være, at det sker paa den Maade,